

ΜΑΣΚΟΦΟΡΙΑ ΚΑΙ «ΠΑΡΑΠΛΕΥΡΕΣ ΑΠΩΛΕΙΕΣ»

Ο ΔΗΜΟΣΙΟΣ ΧΩΡΟΣ ΚΙ Η ΔΗΜΙΟΥΡΓΙΑ ΚΑΙΝΟΥΡΙΩΝ ΔΙΑΧΩΡΙΣΜΩΝ

Ένα από τα πράγματα που μάθαμε από το lockdown του περασμένου Μάρτη ήταν ότι πρέπει μέσω της αμφιέσής μας να αποδεικνύουμε ότι έχουμε λόγο να βρισκόμαστε στον δημόσιο χώρο. Όπως θα είχαν σίγουρα παρατηρήσει οι υποψιασμένοι αναγνώστες του περιοδικού αυτού, τότε οι δρόμοι είχαν γεμίσει από δρομείς: σπρίντερς, μαραθωνοδρόμους, δεκαθλητές και πάει λέγοντας. Άνθρωποι που δεν είχαν τρέξει ποτέ στη ζωή τους ή που τέλος πάντων δεν ήταν ακριβώς αυτό που θα λέγαμε «λάτρεις των σπορ», φόρεσαν φόρμες κι αθλητικά για να μπορούν να βγουν «δικαιολογημένα» από το σπίτι τους. Το χαρτί με τα κουτάκια είχε κάνει τη δουλειά του, αφού η επιχείρηση δημιουργίας διαχωρισμών με βάση εμφανή χαρακτηριστικά είχε αρχίσει να δουλεύει σε μεγάλη κλίμακα. Άπαξ και συμπλήρωνες το κουτάκι Β6 («σύντομη μετακίνηση, κοντά στην κατοικία μου, για ατομική σωματική άσκηση»), θεωρητικά έπρεπε να μεταμφιεστείς σε κάποιου είδους αθλητικό τύπο για να μην προκαλέσεις. Γιατί θα μπορούσες να έβαζες τικ στο κουτάκι και μετά να έβγαίνες έξω με τα κανονικά σου ρούχα; Κι αν σε σταμάταγαν οι μπάτσοι κι έβλεπαν ότι φοράς τζιν ή μίνι φούστα, θα ήταν σωστό εκ μέρους σου να τους κοροϊδεύεις μέσα στα μούτρα; Δεν θα κοκκίνιζες από ντροπή και δεν θα ιδρώναν οι παλάμες σου από το άγχος; Κι αν σου έκοβαν και πρόστιμο; Και καλά οι μπάτσοι, στους συμπολίτες σου τι θα έλεγες αν σε ρώταγε κάποιος πού γυρνάς εν μέσω απαγόρευσης κυκλοφορίας; Πώς θα απαντούσες στην κοινωνική κατακραυγή; Ακόμα όμως κι αν κανένας μπάτσος δεν σε σταμάτησε ποτέ, ακόμα κι αν κανένας ρουφιάνος δεν σε σκότισε για το «πού πας;», ακόμα κι αν εσύ δεν μάσησες και βγήκες έξω χωρίς κάποια επιβεβλημένη στολή, το θέμα είναι ότι το ελληνικό κράτος σε υποχρέωσε να «ξανασκεφτείς» την παρουσία σου στον δημόσιο χώρο. Κι αν δεν έπαιζες τον ρόλο του δρομέα για να έχεις το κεφάλι σου ήσυχο, σίγουρα όλο και κάποιο σενάριο θα είχες προετοιμάσει από το σπίτι σου και θα το είχες προβάλει στο μυαλό σου για να το παρουσιάσεις σε περίπτωση ανάγκης. Ο χορός των μεταμφιέσεων είχε ήδη ξεκινήσει.

ΚΡΑΤΙΚΕΣ ΠΑΡΕΜΒΑΣΕΙΣ ΣΕ ΧΩΡΟΥΣ ΑΥΞΗΜΕΝΗΣ ΠΟΛΩΣΗΣ

«Η χρήση μάσκας εξελίσσεται σε καθημερινό φαινόμενο αντιπαραθέσεων»¹

Η πρωτόγνωρη πραγματικότητα, κομμάτι της οποίας ήταν κι η δημιουργία διαχωρισμών στον δημόσιο χώρο (με πρώτο και εμφανέστερο το ποιος καθόταν στο σπίτι του και ποιος όχι), έκανε το «βγαίνω έξω» μια πολύ σύνθετη διαδικασία που εμπειριέχε πλέον μεγάλες δόσεις αμηχανίας, αγωνίας, αυτοεπιτήρησης, σιχτηρίσματος. Αυτή η διαδικασία προφανώς κρίθηκε ως πολλαπλά χρήσιμη από τα κρατικά επιτελεία και γι' αυτό συντηρήθηκε κι ενισχύθηκε με την «επιστροφή στη νέα κανονικότητα». Η διαδοχική επιβολή απαγορεύσεων που μας έχει κάτσει στο σβέρκο το τελευταίο εξάμηνο δημι-

ουργεί διαρκώς διαχωριστικές γραμμές, με αποτέλεσμα να βγαίνει στη σέντρα όποιος δεν πολυψήνεται με αυτές τις απαγορεύσεις. Με άλλα λόγια, αν έχει γίνει απαγόρευση κυκλοφορίας κι εσύ αποφασίζεις να βγεις και να πας να βρεις τους φίλους σου για να αράξετε στην πλατεία όπως κάνατε πάντα, αυτομάτως μένεις εκτεθειμένος στον δημόσιο χώρο και μπορείς να βρεθείς αντιμέτωπος με μια σειρά από ενδεχόμενα: αστυνομικό έλεγχο, τραμπούκισμα, ρουφιάνεμα κλπ. Αντίστοιχα, αν έχει επιβληθεί η υποχρεωτική χρήση μάσκας κι εσύ μπεις στο μετρό με μισοφορεμένη μάσκα ή χωρίς καθόλου, είσαι και πάλι εκτεθειμένος: μπορεί να σου κόψουν πρόστιμο, μπορεί ν' ακούσεις τον κάθε πικραμένο να σου κάνει παρατήρηση, μπορεί να βριστείς με κάποιον και να καταλήξεις στο αυτόφωρο με μια μήνυση για εξύβριση, μπορεί να πλακωθείς,² μπορεί... Δεν έχει σημασία τι πραγματικά θα γίνει, αλλά το τι μπορεί να γίνει σύμφωνα με την ισχύουσα πραγματικότητα. Τι κάνει, λοιπόν, το ελληνικό κράτος με αυτές του τις αποφάσεις; Πολύ απλά δημιουργεί τις πιθανότητες για την ύπαρξη «παράπλευρων απωλειών» και μας καλεί να αποδεχτούμε στα μουγκά αυτή την προοπτική. Ούτε λίγο ούτε πολύ μας λέει: «Παιδιά, τι να γίνει; Οι εποχές είναι δύσκολες και μπορεί να σας βρει καμιά στραβή, αν δεν κάνετε αυτό που σας λέμε κάθε φορά».

Αυτό το «κάθε φορά», όπως θα δούμε αμέσως παρακάτω, έχει σημασία. Στην προσπάθειά μας να σκιαγραφήσουμε τη διαδικασία φτιαξίματος των 24 hour mask reople, θυμηθήκαμε ότι πριν από την επιβολή του lockdown και κατά τη διάρκεια αυτού, οι ειδικοί-σταυροφόροι δεν είχαν ξεκινήσει ακόμα τις ξέφρενες μασκοφορίες. Είναι χαρακτηριστική η απάντηση του λοιμοξιολόγου κυρίου Σύψα, μέλους της Επιτροπής Εμπειρογνομώνων, σε ερώτηση δημοσιογράφου για το αν πρέπει να φοράμε όλοι μάσκα:

Οι μάσκες δεν προστατεύουν τους υγιείς. Εάν φορέσετε μια μάσκα, σε περίπου δύο με τρεις ώρες θα έχει γεμίσει υγρασία, θα έχει γεμίσει με σκόνη και μάλλον θα είναι κίνδυνος για σας.³

Ήταν 28 Φλεβάρη και σε λιγότερο από ένα μήνα θα γινόταν lockdown. Ετοιμάζονταν, δηλαδή, να μας κλείσουν για ένα δίμηνο και βάλε μέσα στο σπίτι, οπότε η πειθάρχηση και η πολιτική διαχείριση θα επιβάλλονταν μέσω της υποχρεωτικής ανεργίας ή αλλαγής των όρων εργασίας, των απόκοσμων άδειων δρόμων, των λουκέτων στα πάρκα και τις παιδικές χαρές, της απαγόρευσης μετακίνησης εκτός νομού, του κλεισίματος των συνόρων. Η μάσκα ως εργαλείο άσκησης πολιτικής θα ερχόταν στο προσκήνιο με το που θα έμπαινε στο συρτάρι το χαρτί εξόδου. Λίγες μέρες, μάλιστα, πριν από την άρση της απαγόρευσης κυκλοφορίας, ο κύριος Σύψας μάς ενημέρωσε για το πώς λειτουργεί το πράγμα:

Θα φοράμε μάσκες όπου υπάρχει συνωστισμός, όπως στα μέσα μεταφοράς ή τα καταστήματα. (...) οι οδηγίες αλλάζουν ανάλογα με τη φάση της επιδημίας. Η φάση που θα μπορούμε όταν θα αρχίσει σιγά σιγά να ανοίγει η κοινωνία χρειάζεται τη μάσκα.⁴

Δεν μας έφταναν οι ελεγκτές, οι ρατσιστές που ψάχνονται να βρίσουν τον κάθε μετανάστη απλώς και μόνο επειδή υπάρχει, οι χιπστερο-βλάκες που την έχουν δει "κινούμαι με μέσα μεταφοράς γιατί με απασχολεί η μείωση των ρύπων κι η προστασία του περιβάλλοντος", αλλά δεν κάνω λίγο στην άκρη για να χωρέσει και κανένας άλλος μέσα στο βαγόνι εκτός από το υπερτροφικό μου Εγώ, μας ήρθαν κι οι μπάτσοι. Που τους δόθηκε κι η αρμοδιότητα (προς το παρόν μάλλον στα χαρτιά) να ελέγχουν και να δημιουργούν προστριβές με τον γενικό πληθυσμό. Κύριε Σύψα, αυτά δεν είναι καλά πράγματα κι ίσως θα έπρεπε να το σκεφτείτε εκεί με τους φίλους σας. Η πρόκληση αισθημάτων άγχους και πανικού σε ευρεία κλίμακα δεν οδηγεί σε ήσυχα κι ελεγχόμενα μονοπάτια.

Η υποχρεωτική χρήση της μάσκας, η οποία απλώνεται σαν την πετρελαιοκηλίδα από τον περασμένο Μάη και μέχρι σήμερα, είναι η συνέχεια του lockdown με άλλα μέσα. Αν το καλοσκεφτούμε, όσοι συγκαταλέγονται στην κατηγορία «παίρνω μετρό/λεωφορείο» ουσιαστικά δεν σταμάτησαν ποτέ να βρίσκονται αντιμέτωποι με το ενδεχόμενο αστυνομικού ελέγχου ή/και μανουριάσματος με κάποιον φίλο της αστυνομίας. Από τις 23 Μάρτη μέχρι τις 4 Μάη έπρεπε, όπως όλοι, να κυκλοφορούμε με το χαρτί εξόδου στην τσέπη και από τις 5 Μάη μέχρι σήμερα τους έχει πέσει στο κεφάλι η υποχρεωτική χρήση της μάσκας στα μέσα μεταφοράς. Αν στο σημείο αυτό προσθέσουμε το γεγονός ότι μετά τη λήξη της καραντίνας δεν επανήλθε η βραδινή λειτουργία (12:00-02:00) του μετρό κάθε Παρασκευή και Σάββατο, κάτι μας λέει ότι για τους «παίρνω μετρό/λεωφορείο» δεν άρθηκαν και ποτέ ακριβώς οι περιορισμοί στην κυκλοφορία. Τώρα για να προλάβουμε όσους από τους αναγνώστες έχουν να μπουν στα μέσα μεταφοράς καμιά εικοσαετία και πιθανώς να σκέφτονται «πω, ρε, φαντάσου τι γίνεται εκεί μέσα», να σημειώσουμε ότι δεν διεξάγεται μια καθημερινή μάχη χαρακωμάτων με τους πάσης φύσεως ρουφιάνους και σίγουρα οι μπάτσοι -μέχρι στιγμής- δεν πολυσχολούνται. Ούτε ασκούν ασφυκτική πίεση ούτε ρίχνουν το ένα πρόστιμο μετά το άλλο. Αυτό, βέβαια, δεν σημαίνει ότι έχουν πέσει τα ποσοστά αυτοεπιτήρησης κι αλληλοεπιτήρησης (ακόμα και με το βλέμμα). Δεν χρειάζεται να μη φοράς μάσκα για να δεχτείς βροχή από παρατηρήσεις. Αρκεί να μην είναι «σωστά φορεμένη» για να βρεθείς στο επίκεντρο της προσοχής, αν σου κληρώσει το τζόκερ και σε εντοπίσει ο συνεπιβάτης μασκο-τοποτηρητής. Σημασία έχει ότι το πεδίο αντιπαράθεσης είναι συνεχώς ανοιχτό.

Κι επειδή, ως γνωστόν, τα μέσα μεταφοράς τα χρησιμοποιούν κατά βάση εργάτες που πάνε κι έρχονται από τη δουλειά, νεολαίοι που πάνε κι έρχονται από το σχολείο και τις σχολές, και γενικά άνθρωποι που δεν έχουν άλλον τρόπο μετακίνησης, με την επιλογή της υποχρεωτικής χρήσης μάσκας από τον Μάη στα μέσα μεταφοράς και από τον Αύγουστο σε όλους τους χώρους εργασίας και τα σχολεία, το ελληνικό κράτος ήξερε πολύ καλά ποια κομμάτια της κοινωνίας θα δέχονταν όλο και περισσότερη πίεση. Γιατί αν δουλεύεις 8ωρο και μετακινείσαι με λεωφορεία, δηλαδή κάνεις μία με μιάμιση ώρα να πας στη δουλειά κι άλλο τόσο να γυρίσεις, και πρέπει να πεταχτείς και στο σουπερ μάρκετ και πρέπει να κάτσεις και στην ουρά στην τράπεζα, τότε σύμφωνα με τους ορθολογιστές ειδικούς πρέπει να φοράς τη μάσκα για καμιά δεκαπενταριά ώρες τη μέρα. Ε, τις υπόλοιπες ώρες μπορείς να κρύβεσαι στο σπίτι σου και να τη βγάξεις. Ή ίσως όχι:

Υπάρχει μία σημαντική μελέτη που λέει ότι εάν όλοι οι πολίτες φορούν συνεχώς τη μάσκα όταν βγαίνουν από το σπίτι τους ή και μέσα σε αυτό, όταν υπάρχουν ευπαθείς ομάδες, η επιδημία σε δέκα ημέρες θα υποχωρήσει ταχύτατα. Έχουμε προτείνει στους πολίτες όταν είναι έξω να φορούν μάσκα. Έχω μία πολύ σταθερή άποψη. Είτε υποχρεώσουμε τον πολίτη είτε όχι να φορέσει μάσκα, εάν δεν το ενστερνιστεί, δεν κάνουμε τίποτα (...). Θέλω να πείσω τους πολίτες να φορούν όσο περισσότερο τις μάσκες και ειδικότερα όταν πλησιάζουν άλλους ανθρώπους.⁵

Να 'τος πάλι ο κύριος Σύψας. Πλέον το ημερολόγιο έδειχνε 23 Σεπτεμβρίου και στον δημόσιο λόγο άρχιζαν να κερδίζουν χώρο κάτι «καλές ιδέες» περί υποχρεωτικής χρήσης της μάσκας και σε εξωτερικούς χώρους. Εν ολίγοις μας γνωστοποιούσε ότι η κρατική αφήγηση είχε αλλάξει λιγάκι γιατί πλέον έπρεπε να υποστηρίξει τις μασκοφορίες στις δουλειές και τα σχολεία κι ίσως αύριο και παντού. Τι κάνουν, λοιπόν, εδώ και ένα εξάμηνο οι λεγόμενοι ειδικοί που κόπτονται για την μακροήμερευση μας και οι πειθαρχικοί μηχανισμοί που εκδίδουν το ένα ΦΕΚ μετά το άλλο ρίχνοντάς μας στα μούτρα εντολές και νέες απαγορεύσεις για το πώς μπορούμε να υπάρχουμε και να μετακινούμαστε σε δημόσιους χώρους και σε χώρους δουλειάς; Παρεμβαίνουν σε χώρους ήδη πολωμένους (ναι, οι ρουφιάνοι στα λεωφορεία όπως και τα αφεντικά κι οι ρουφιάνοι στη δουλειά ήταν πάντα εδώ και πάντα δημιουργούσαν προβλήματα) και ανοίγουν καινούρια πεδία αντιπαράθεσης και προστριβών κάνοντας την ήδη αφόρητη καθημερινότητα λίγο πιο απάλευτη. «Γιατί δεν φοράς μάσκα; Φόρα τη μάσκα σωστά, βάλε αντισηπτικό, κράτα αποστάσεις» κι η ζωή τραβά την ανηφόρα...

15 ΑΠΟ 6 ΧΡΟΝΩΝ

Κρίναμε ότι είναι πολύ προτιμότερο τα παιδιά να φοράνε τη μάσκα και να εκπαιδευτούν στη μάσκα παρά να μην τη φοράνε καθόλου στο σχολείο⁶

Ο κύριος Σύψας και οι συν αυτώ δεν θα μπορούσαν παρά να έχουν γνώμη και για το τι πρέπει να γίνει με τους μαθητές. Γι' αυτό και λίγες μέρες πριν ανοίξουν τα σχολεία δήλωνε τα παραπάνω. Τι μας είπε, δηλαδή; Ότι το ζήτημα με τη μάσκα στο σχολείο είναι ζήτημα εκπαίδευσης των νεοσσών αυτής της κοινωνίας στην εκτέλεση εντολών - στην αποδοχή μιας στολής. Καλή ιδέα, λοιπόν, να φοράνε μάσκα τα πιτσιρίκια από το νηπιαγωγείο, να μην πλησιάζει το ένα το άλλο, να μην βλέπονται με τα υπόλοιπα παιδιά του σχολείου στο διάλειμμα, να μην πηγαίνουν εκδρομές. Καλή ιδέα να μιλάνε και να μην ακούγονται ή να μην καταλαβαίνουν τους άλλους που τους μιλάνε. Άλλωστε, οι εποχές απαιτούν σοβαρότητα και πειθαρχία - όχι πολλά μπλα μπλα, παιχνίδια και αστεία. Φυσικά, όπως πάντα, οι πειθαρχικές μέθοδοι φέρνουν μαζί τους και την πιθανότητα άρνησης και γελοιοποίησής τους. Ειδικά όταν οι μέθοδοι αυτές φιλοδοξούν «να δαμάσουν» ανήλικους. Όπως φαίνεται κι από τη συνομιλία που ακολουθεί, όσο πιο νωρίς αρχίζει να επιβάλλεται η στολή τόσο πιο νωρίς αρχίζουν να εμφανίζονται και οι τεχνικές απόκτησης 15. Επειδή είμαστε δαιμόνιοι ρεπόρτερ και θέλουμε να αφουγκραζόμαστε τον παλμό της κοινωνίας προτού διατυπώσουμε τα ακλόνητα επιχειρήματά μας, εκμεταλλευόμαστε κάθε ευκαιρία για να βγάλουμε κι από ένα συμπέρασμα. Έτσι όταν πρόσφατα βρεθήκαμε σε ένα τραπέζι ταβέρνας με δυο μαθήτριες δημοτικού, από την αρχή ξέραμε ότι όλο και κάποιο λαβράκι θα βγάλουμε. Ωστόσο, δεν αρχίσαμε εμείς την κουβέντα:

Η Γ. είναι 6 χρονών και πάει πρώτη κι η Α. είναι 8 και πάει τρίτη. Κάθονται στο τραπέζι ανυπομονώντας να έρθει το φαγητό τους και γενικά είναι πιο ήσυχες απ' ό,τι συνήθως.

A: (μιλάει με πολύ ήρεμη φωνή) Την Παρασκευή δεν πήγα στο σχολείο.

Antifa: Γιατί δεν πήγες σχολείο; Τι έπαθες;

A: (πετάει το πιρούνι πάνω στο τραπέζι κι αρχίζει να φωνάζει) Τι να πάθω; Δεν μπορώ άλλο με τη μάσκα. Κάθε μέρα θερμόμετρο και μάσκα στο σχολείο, το απόγευμα τα ίδια στα αγγλικά.

Antifa: (προσπαθεί να κρύψει τον αιφνιδιασμό από την έκρηξη της Α.) Τόσο χάλια είναι τα πράγματα;

A: (μιλάει πάλι με ήρεμη φωνή) Ναι.

Γ: (μπαίνει στην κουβέντα το πρωτάκι με γέλια) Όχι, δεν είναι όλα χάλια. Άκου τι μπορείς να κάνεις με τη μάσκα. Μπορείς να έχεις πατατάκια κάτω από το θρανίο κι όταν η κυρία γράφει στον πίνακα και δεν σε βλέπει, μπορείς να παίρνεις δυο τρία πατατάκια, να τα βάζεις γρήγορα στο στόμα σου και μετά να τα μασάς σιγά σιγά χωρίς να κάνεις θόρυβο. Η κυρία δεν θα καταλάβει ότι κάτι τρως γιατί τα μάγουλά σου δεν φαίνονται με τη μάσκα.

Antifa: Ορίστε δημιουργική σκέψη!

A: Καλά, καλά... Εγώ πάντως μια φορά τη βδομάδα δεν θα πηγαίνω σχολείο. Πέντε μέρες μάσκα είναι πάρα πολλές.

Κυρία Κεραμέως, μήπως να κάνετε καμιά ει-
σήγηση στον κύριο Σταϊκούρα και να προ-
τείνετε από κοινού την υποχρεωτική ποδιά
στα σχολεία; Έτσι, με ένα συμπάρο θα έχετε
δυο τρυγόνια. Κι εσείς θα επιφέρετε συν-
τριπτικό πλήγμα στους μικρούς εγκλημα-
τίες-τσάμπα μάγκες που κυκλοφορούν με
την προβιά του μαθητή στα σχολεία σας και
ο υπουργός Οικονομίας θα δώσει μια
ανάσα στην ελληνική κλωστοϋφαντουργία
με τη μαζική παραγωγή εκτός των μασκών
και σχολικών στολών. Κι ως προς το χρώμα
μπορεί να επιλεχθεί το χακί που είναι πολύ
βολικό. Και δεν θα φαίνονται οι λεκέδες
όταν οι μικροί εγκληματίες θα γεμίζουν με
λάδια από τα πατατάκια και όταν έρθει η
ώρα, η μετάβαση από τη σχολική στη στρα-
τιωτική στολή θα γίνει πολύ ομαλά...

ΟΧΟΥ, ΠΟΥ ΝΑ ΜΠΛΕΚΕΙΣ ΤΩΡΑ;

Όπως είδαμε παραπάνω, ο κύριος ειδικός ανέλαβε πρόσφατα να μας πείσει ότι πρέπει σιγά σιγά να συνηθίζουμε στη σκέψη ότι η μεταμόσχευση μάσκα είναι μια καλή και κυρίως λογική προοπτική που ανοίγεται μπροστά μας. Στο σημείο αυτό θα κάνουμε μια μικρή παρένθεση προς υπεράσπιση των ειδικών της περίφημης Επιτροπής Εμπειρογνομημένων που μέρα νύχτα πολεμάει το κακό. Οι ειδικοί αυτοί, τους οποίους φυσικά δεν έχουμε κανένα δικαίωμα να αμφισβητούμε και πολύ σωστά δεν μας επιτρέπεται να ειρωνευτούμε, πόσο μάλλον να περιφρονήσουμε, γιατί θα πέσει φωτιά και θα μας κάψει, αδικούνται σε σχέση με τα όσα προσφέρουν. Σε περιόδους καπιταλιστικής κρίσης, οι άνθρωποι αυτοί ανέλαβαν να μιλήσουν και να δράσουν ως εκπρόσωποι της τάξης τους (υπενθυμίζουμε, της αστικής τάξης) έχοντας συνείδηση της καθ' όλα πολιτικής τους θέσης. Και για του λόγου το αληθές, αξίζει νομίζουμε να ρίξει κανείς μια ματιά στα βιογραφικά στοιχεία των 26 εκλεκτών μελών της Επιτροπής. Στη συντριπτική τους πλειοψηφία είναι καθηγητές πανεπιστημίου, δηλαδή ανώτεροι κρατικοί υπάλληλοι, ένας δυο είναι επικεφαλής ιατρικών συλλόγων και δύο είναι υποπτεράρχοι. Ναι, ναι, ανώτεροι στρατιωτικοί. Συγκεκριμένα, πρόκειται για τον Γεώργιο Τολούμη, Διευθυντή της Διεύθυνσης Υγειονομικού του Γενικού Επιτελείου Εθνικής Άμυνας (ΓΕΕΘΑ) και τον Δημήτριο Χατζηγεωργίου, Διευθυντή της Διεύθυνσης Υγειονομικού του Γενικού Επιτελείου Αεροπορίας. Όλοι αυτοί, λοιπόν, που μας έχουν σκοτίσει ότι πρέπει να ακούμε και να τηρούμε αυτά που λένε οι ειδικοί «με θρησκευτική ευλάβεια», στην ουσία εννοούν να καθόμαστε σούζα και να μη βγάζουμε κιχ τη στιγμή που το ελληνικό κράτος βρίσκει νέους τρόπους ώστε οι μπάτσοι κι οι φίλοι τους να αποκτούν εξουσία πάνω μας άμα τη εμφανίσει μας στον δημόσιο χώρο. Ο «καλοκάγαθος» κύριος Τσιόδρας, ο «ταλαντούχος» κύριος Μαγιορκίνης από κοινού με τους «ειρηνόφιλους» αξιωματικούς και την υπόλοιπη παρέα τους δούλευαν και δουλεύουν για το ελληνικό κράτος κι αυτό είναι καλό να το έχουμε στο μυαλό μας όταν από παντού ακούγεται το βουητό περί «τυφλής εμπιστοσύνης στους ειδικούς». Ε, δεν θα μας κάνει να ξεχάσουμε κι αυτά που ξέραμε ο κάθε κατακαημένος συριζαίος που θέλει περισσότερα μέτρα προφύλαξης και μας κουνάει το δάκτυλο με την πρώτη ευκαιρία...

Ας επιστρέψουμε, όμως, στο μέλος της Επιτροπής που μας απασχόλησε από την αρχή. Αν έχουμε κατά νου τον πολιτικό ρόλο που έχει αποδοθεί στους σοφούς-ειδικούς, τότε εύκολα θα αντιληφθούμε ότι ο κύριος Σύψας από την πλευρά του έλεγε αλήθεια και όταν υποστήριζε ότι δεν πρέπει να φοράμε μάσκες, αλλά και όταν έλεγε το ακριβώς αντίθετο. Γιατί το ζήτημα εδώ δεν είναι η μάσκα ως μάσκα, αποκομμένη από την κάθε φορά συγκυρία κι από τους στό-

χους που τίθενται. Το ζήτημα είναι η δημιουργία διαχωρισμών. Κι από κοντά, η πειθάρχηση κι η αποδοχή εμφανών αντικρουόμενων ή και απολύτως παράλογων εντολών, δηλαδή μια μορφή εκπαίδευσης που (απ' όσο έχουμε ακούσει) ακολουθείται πιστά από τον ελληνικό στρατό εις βάρος των κληρωτών. Από τον περασμένο Μάρτη έχει αρχίσει να διαμορφώνεται ένα εκτεταμένο πλέγμα κανόνων, εντολών, συστάσεων, απαγορεύσεων που εμπλουτίζεται και διαρκώς τροποποιείται με αποτέλεσμα να χάνει κανείς την μπάλα για το τι ακριβώς πρέπει να κάνει από τη στιγμή που θα περάσει το κατώφλι του σπιτιού του και θα σκάσει μύτη στον δημόσιο χώρο. Και φυσικά αυτός ο πληθωρισμός κρατικών προσαγών έχει ως σχεδόν άμεση συνέπεια ένα γενικευμένο, αντανάκλαστικό "πού να μπλέκεις τώρα;". Ας μην πάρω το μετρό γιατί μπορεί να τσακθώ με κανέναν, ας μην πάω στο βιβλιοπωλείο γιατί δεν αντέχω να κάθωμαι στην ουρά με τα άλλα μασκοφορεμένα ζόμπι, ας μην πάω στον οδοντίατρο γιατί θα με σκοτίσει με τα "απαραίτητα μέτρα προφύλαξης" ή αντίστροφα ας φορέσω τη μάσκα, παρόλο που δεν ψήνομαι με την καμιά, για να γλιτώσω απ' όλους τους κόπανους. Ο αυτοπεριορισμός, όπως και η αποδοχή των περιορισμών "γιατί δεν γίνεται αλλιώς" είναι κι οι δύο αδιέξοδοι δρόμοι που έχουν ανοιχθεί με κρατική σφραγίδα. Και είναι αδιέξοδοι γιατί ακολουθώντας τους κανείς μπλέκει ακόμα περισσότερο απ' όσο νομίζει. Αυτή η λογική του "ας λουφάξουμε, ας μη λέμε κουβέντα για ό,τι μας συμβαίνει, μπας και περάσει η καταιγίδα" είναι εντελώς εκτός πραγματικότητας, γιατί εκτός των άλλων αντιμετωπίζει τις κρατικές πολιτικές όχι ως δυναμικές διαδικασίες, αλλά ως συμπαγείς ογκόλιθους που εμφανίζονται ξαφνικά κι ακόμα πιο ξαφνικά εξαφανίζονται. Το όλο θέμα, επομένως, πάει πολύ πέρα από τη μάσκα. Άσε που για την ακρίβεια, η μάσκα ως μάσκα δεν υπάρχει καν ως έννοια. Υπάρχει ως εργαλείο άσκησης πολιτικής και γι' αυτό μπορεί να χρησιμοποιείται κατά το δοκούν.

1. «Κοροναϊός: Συνωστισμός και καβγάδες στα ΜΜΜ», *Τα Νέα*, 25/9/20.
2. «Άγριο ξύλο: Άνδρας έφτυσε και χτύπησε συνεπιβάτη του όταν του ζήτησε να φορέσει μάσκα», *Τα Νέα*, 25/9/20.
3. Ο κύριος Σύψας στην εκπομπή «Ωρα Ελλάδος 7:00» του Open TV, στις 28/2/20.
4. Ο κύριος Σύψας στον ραδιοφωνικό σταθμό Θέμα 104,6, στις 22/4/20.
5. Ο κύριος Σύψας στο κεντρικό δελτίο ειδήσεων του Open TV, στις 23/9/20.
6. Ο κύριος Σύψας στην εκπομπή «Ωρα Ελλάδος 7:00» του Open TV, στις 2/9/20.